

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ



ΙΑ άπ' τις πιο περιέργως και πιο μυστηριοματικές ερωτικές περιπέτειες του μεγάλου Γάλλου διηγηματογράφου Γκυ ντε Μωπασσάν, είναι κι' εκείνη με τη νεαρή και ωραία Μαρία Μπασζιόρσεφ.

'Η Μαρία Μπασζιόρσεφ, ή όποια καθόρθωσε να εμπνεύσει ένα τόσο τρυφερό αίσθημα στην καρδιά του νέου άζοιου, αλλά πάντοτε ιδιορρυθμίου λογοτέχνη, άνηξε στη Ρωσική άριστοκρατία και πέρασε τα χρόνια της νεότητός της στο Παρίσι. Άσχολήθηκε πάρα πολύ με τη ζωγραφική και με τη φιλολογία και πεθανόντα άφηρε, εκτός των άλλων, ένα πολύ ενδιαφέρον 'Ημερολόγιο.

'Η γνωριμία του Γκυ ντε Μωπασσάν και της Ρωσίδας καλλι-

τέχνιδος έταξολούθησε μετά μακράν και ενδιαφέρουσαν άλληλογραφίαν που βστάζε άρεστών καρδιών και που παρέχει χαρακτηριστική εικόνα της νοοτροπίας και της ημισηνθένσεως των δύο ερωτευμένων. Το περίεργο είναι ότι ο Μωπασσάν δεν άπαντούσε κατά κανόνα σε κανένα και χαμιά από το πλήθος των θαυμαστών και των θαυμαστρών του και ότι μόνον προκειμένου για την Μπασζιόρσεφ έκανε εξάφρεσι.

Το πρώτο γράμμα, το όποιο έστειλε ή νεαρά Ρωσίδα καλλιτέχνις στο Μωπασσάν, είναι το άκόλουθο:

«Κύριε,

» Σας διαβάζω ταχτικά και αισθάνομαι έντυχη διαβαζοντάς σας. Λατρεύετε την άληθινή φύσι και κατορθώνετε να βράσετε άπ' αυτή μια άγνή και μεγάλη ποίηση. Συγχρόνως ζωγραφίζετε τα άνθρωπινα αισθήματα με τόση πιστότητα, ώστε αναγνωρίζουμε σ' αυτά τον έαυτό μας και ιωώθουμε για σας μιάν άγάπη φανταστική.

» 'Η φράσεις αυτές που σας γράφω, δεν πρέπει να σας φανούν ψεύτικες. Το βάθος τους είναι ειλικρινές. Θάθελα να σας πώ θαυμάσια και πρωτάκουστα λόγια, αλλά είναι δύσκολο να το κατορθώσω έτσι άμέσως.

» Μου κακοφαίνεται λίγο που είστε διανοητής άνθρωπος. Θα ήθελα να γίνω ή έμπιστη της ώραςίας σας ψυχής, άν ή ψυχή σας είναι πράγματι ωραία. Άν δεν είναι ωραία και δεν έννοείτε αυτό που σας λέω, λυπόμαι πρώτα για λόγου σας. Έπειτα, σας χαρακτηρίζω ως έναν κατασκευαστή φιλολογικών έδεσμάτων και τελειώνει το ζήτημα.

» Είναι ένας χρόνος τώρα που σκόπευα να σας γράφω, αλλά διάσταξα νομίζοντας πως έχω σχηματίσει για σας υπερθολική ιδέα, χωρίς ν' αξίζετε τον κόπο. Έξαφρα, από δύο ημερών, έδιάβασα στην έφημερίδα «Γαλάτης» ότι κάποιος σας έτιμησε με μια ώραία άφιρουμε και ότι έσείς ζητήσατε τη διεύθυνσή του για να του άπαντήσετε. Άμέσως κυριεύτηκα από ζήλεια και να που σας γράφω.

» Τώρα άκούστε με. Σκέφτομαι να μείνω για πάντα άγνωστη και να μη σας ιδώ ποτέ, ούτε από μακράν. Ποιός ξέρει όμως; Είστε νέος, είστε άνύπαντρος και γύρω από τα δύο αυτά σημεία μπορούν να περιστραφούν και τα τρελλότερα όνειρα.

» Σας είδοπολύ λοιπόν ότι είμαι χαριτωμένη. 'Η γλυκειά αυτή πληροφωρία θα σας δώσει την ώθηση να μου άπαντήσετε. Όσο για μένα, μου φαίνεται ότι, άν ήμουν άντρας, δεν θάθελα να κάνω γνωριμίες, έσο και επιστολογραφικές, με κακοντυμένες γρηές Άγγλίδες, αλλά με νέες κομψές γυναίκες».

Στην επιστολή αυτή της Μπασζιόρσεφ, ο μέγας διηγηματογράφος άπάντησε με την ακόλουθη:

«Κυρία μου,

» Το γράμμα μου δεν θα είναι βέβαια όπως το περιμένετε. Πρώτα θα σας εύχαριστήσω για τις καλές σας ιδέες προς το άτομο μου και για τα δύο αυτά σημεία που μου έπειτα θα μιλήσουμε σάν πρόνιομο άνθρωποι.

» Μου ζητείτε να γίνετε ή έμπιστη της καρδιάς μου. Με ποιόν όμως τίτλο; 'Επί του παρόντος δεν σας γνωρίζω καθόλου. Γιατί λοιπόν να ξαναοιχτώ σε μια άγνωστη, της όποίας το πνεύμα, ή κλισία και το αίσθημα μπορούν να μη συμφωνούν με την ιδιοσυγκρασία μου και να της ειπώ ό,τι μπορώ να ειπώ στις γυναίκες που

έχω οικειότητα μαζί τους και είναι καθημερινές φίλες μου; Δεν θα ήταν αυτό δείγμα μιάς άσοιατης και άνόητης φιλίας;

» Σας ερωτώ : πως ν' άνοιξη κανείς την καρδιά του σ' ένα πλάσμα, του όποιου δεν γνωρίζει το χρώμα των μαλλιών, το πρόσωπο, το χαμόγελο και το βλέμμα; Και τί ενδιαφέρον βάχη άν σας άναφέρω ότι έκαμα αυτό κι' εκείνο, άφρού θα ξέρω ότι ή πράξεις μου θα σας είναι άδιάφορες, μιά και δεν με γνωρίζετε;

» Μου μιλήσατε για ένα γράμμα που έλαβα τελευταία. Προερχόταν απλούστατα από έναν άνθρωπο που μου ζητούσε κάποια συμβουλή. Αυτό ήταν όλο. Για να επανέλλω τώρα στα γράμματα των άγνωστων, έχω λάβει πενήντα ως εξήντα παρόμοια μέσα σε διάστημα δύο χρόνων. Με ποιά όμως βρασι να διαλέξω από τόσες γυναίκες την έμπιστη της καρδιάς μου, καθώς λέτε; Και γιατί να παραμείνω τις χαριτωμένες φίλες που γνωρίζω για μιά άγνωστη που μπορεί νάνα χαριτωμένη, αλλά δυσάρεστη ίσως για το γούστο και την αντίληψή μου;

» Όλα αυτά που σας γράφω, κάθε άλλο είναι παρά κολακειυτικά. 'Εν τούτοις, συγχωρήστε, κυρία μου, τις σκέψεις ένός άνθρώπου που περισσότερο πρακτικού παρά ρομαντικού και θεωρήστε με ένθνώμονα και άφροισωμένο σας φίλο.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ».

Ίδου ένα ακόμα γράμμα της Μπασζιόρσεφ στον Μωπασσάν: «... Το γράμμα σας έφρασε σε κατάλληλη στιγμή και μ' έγοήτευσε. Είναι άλήθεια ότι διασκεδάζω μαζί σας, χωρίς όμως να σας γνωρίζω, όπως φαντάζεστε. Σας όρκίζομαι ότι άγνώ άκόμη το χρώμα σας και τις διαστάσεις σας και ότι ως άνθρωπο δεν σας ξέρω παρά μόνον από τις φράσεις που μας γράφετε, και μάλιστα με τόση ύστεροβουλία και πόζα.

» Όποτε άνιάτε, καθώς γράφετε, και τα βρίσκετε όλα άδιάφορα και έντελή. Μου λέτε ότι δεν έχετε ούτε μιάς πεντάρας ποίηση και νομίζω μ' αυτό ότι θα με τρομάζετε!

» Έγώ όμως θαρρώ πως σας βλέπω με μιά πολύ μεγάλη κοιλιά και με κοντά γελέκο χρώματος άπροσδιοριστού, από το όποιο λείπει το τελευταίο κομμάτι. Μολαταύτα μου κινείτε το ενδιαφέρον και δεν μπορώ να καταλόξω γιατί άνιάτε. Έγώ είμαι κάποτε μελαγχολική ή άπελιτισμένη, αλλά δεν πλήττω ποτέ...

» Άλήθεια, δεν είστε ό άνθρωπος που ζητώ; Ανυσυχία μου! Έγώ όμως, κύριε, δεν ζητώ κανένα και νομίζω ότι οι άνδρες δεν πρέπει ν' άποτελούν, παρά άντικείμενα δευτερευούσης σημασίας για τις

δυνατές γυναίκες (φιλοσοφία γεροντοκοχής!).

» Επί τέλους, θα άπαντήσω στις ερωτήσεις σας, και θα σας άπαντήσω με άπόλυτη ειλικρίνεια, γιατί δεν θέλω να παίξω με την άφέλεια ένός μεγαλοφυούς άνδρός, ό οποίος άναπαύεται ύστερ άπ' το φαγητό, καπνίζοντας το τσιγάρο του. Άπαντώ λοιπόν στο πρώτο σας ερώτημα : Δεν είμαι, κύριέ μου, ούτε άδύνατη, ούτε παχειά!

» Με ρωτάτε άκόμη άν είμαι κοσμική, αισθηματική ή ρομαντική. Μα τί έννοείτε μ' αυτά; Μου φαίνεται ότι ένα και το αυτό πρόσωπο μπορεί να είναι άπ' όλα, αναλόγως της στιγμής και των περιστάσεων. Άνήκω πάρα πολύ στην έποχή μου, είμαι θύμα του περιβάλλοντος και μπορεί να συμβαίνει να μην καταλαβαίνω από ποίηση, άπαράλλαχτα όπως... έσείς!

» Τι άρωμα προτιμώ; Τήν άρετή! Άν έχω ιδιοτροπίες; Κυμιά. Λαίμαργη, ή μάλλον δύσκολη στα φαγητά μου. Τα αυτιά μου είναι μικρά, αλλά όμορφα. Τα μάτια μου έχουν σταχιά χρώμα. Ναι, ξέρω λιγάκι από μουσική. Φυσικά, άν δεν ήμουν παντρεμένη, θα μπορούσα να διαβάσω τα άπαισία βιβλία σας;

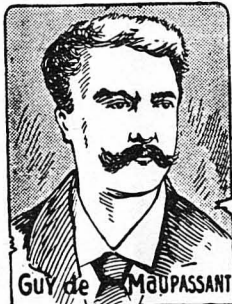
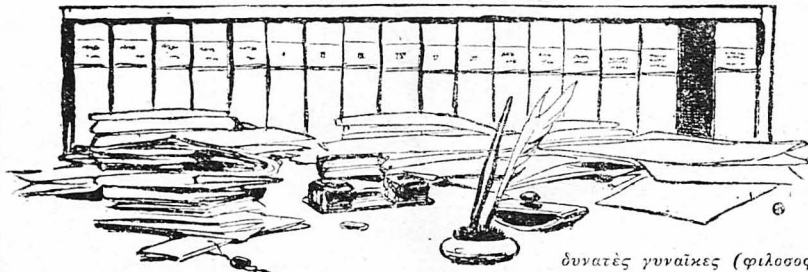
» Είναι ένδοξοι ημεροίος από την περιγραφή του χαρκτηίερους μου; Άν ναι, ξεκουμπώσετε λίγο ψηλότερα το γελέκο σας και θυμηθείτε με στη δύση του ήλιου. Άν όχι, τόσο το χειρότερο για σας. Βρίσκω ότι σας είπα πάρα πολλά άπέναντι των δικών σας. Και φαντασθήτε νάμουν άντρας!...

Στην παραπάνω επιστολή ο Μωπασσάν άπάντησε με την ακόλουθη:

«Κυρία μου,

» Με τρομάζατε. Σε μιά προηγούμενη επιστολή σας μου άναφέρατε, τον ένα μετά τον άλλο, τον Φλωμπέρ, τον Μπαλζάκ, τη Γεωργία Σάνδη, τον Μοντεσκιέ, τον Γιώβ, τον Άαρν... Ά, σας γνώρισα τώρα, ώραία μου άγνωστη! Είστε καθηγήτρια στό ένκο λύκειο του Μεγάλου Λουδοβίκου, και όμολογώ ότι το είχα ύποψιαστεί, γιατί το χαρτί σας διατηρούσε μιά άόριστη μυρωδιά ταμπάκου!

» Πάνω λοιπόν στο έξής να είμαι άβρός — άν ύπο-



GUY de MAUPASSANT

